

Dalli 90 ár

Sunnudagin 24. august 2014
verður Daniel Jacob Olsen,
vanliga nevndur Dalli, 90 ár.

Dalli er fœddur í Havn, men vaks upp á Deild í Vestmanna. Pápin var Óli á Deild úr Vestmanna og mamman var Maria f. Mikkelsen úr Hovi.

Dalli var næsteldstur av 11 börnum. Hugurin stóð til sjógvin, men fyrstu árin árin eftir skúlagongdina arbeiði hann við fyrifallandi arbeiði. Hetta var undir 2. veraldarbardaga. Seinni fór Dalli at sigla við Smyril, har pápabeiggi hansara Lítli Pól var hovmeistari.

Seinni fór Dalli til Noregs
at læra til maskinmeistara.
Eftir lokna útbúgving helt
Dalli út í stóru verð sum

maskinmeistari umborð á norskum farmaskipum. Hann sigldi um allan heimin í góð 20 ár til hann tíðiliga í 70'unum mynstraði við Skipafelagnum. Hann sildi við teimum flestu av skipunum hjá Skipafelagnum, men longest mundi hann tó verða umborð á Lómi.

Seinastu tíðina til sjós
silgdi Dalli við danska reiða-
rinum Copenhagen Reefers.
Har var silgt við frystigóðsi
millum Evropa og Grønland,
Canada og USA.

Dalli fór í land fyrir góðum
20 árum síðani og hefur
brúkt tíðina heima til ymisk
ítriv og familjuna.

Dalli giftist við Paulu Mariu f. Jacobsen av Eiði í 1961. Tey finga børnini Jytte,

Óla og Magna. Í 1965 settu tey búgv á Suðuroyavegi 5, har tað tá var mest sum óbyggt.

Dalli misti konuna í 2011,
tá Paula Maria andaðist á
Tjarnargarði 81 ára gomul.

Teimum eydnaðist at halda
gullbrúðleypsdag 23. mars
sama ár.

Dalli hefur altíð verið serliga áhugaður í slekt og hefur í fleiri ár gingið til ættargransking. Burtur úr hesum eru komin nógv sokallað stamtrøð, sum familjan hefur notið gott av.

Minnið hefur Dalli sum fáur. Hann minnst hvønn föðingardag hjá öllum í familjuni og eisini hjá kenn-ingum. "Nær var tað" kapp-ingarnar í Útvarpinum hefur honum altið dámað væl, og hevði hann luttikið, hevði hann helst verði ringur at syft.

Vestmanna hefur allíð átt eitt serligt pláss hjá Dalla, og hóast bæði foreldur og

systkin fluttu úr bygdini fyrir
nógvum árum síðani, vitjar
Dalli javnan í Vestmanna, har
hann vitjar familju og vinir.

Seinastu tíðina hefur hann
luttikið í hugnaløtum saman
við øðrum eldri vestmonnum
í Norðurlandahúsinum har
teir hittast at tosa um gamlar
dagar.

Í sambandi við stóra dagin, hefur Dalli opið hús í heiminum á Suðuroyavegi 5 í Havn leygardagin 23. august frá klokkan 16:00, har øll eru vælkomin.

Vit ynskja babba hjartaliga
til lukku við stóra degnum.

Børnini

Minningarorð um mín elskaða abba Jógvan Hans Joensen

Mín elskaði abbi, það er hart at skriva hetta, tí tú er ekki her hjá okkum longur. Vit sleppa ekki at siggja títt deiliga smil og skálkabros... saknurin er ómetaliga stórur. Altíð, alt eg minnst, hevur tú fingið okkum at flenna og smílast við tínum søgum og orðum, teg kundi man altíð tvætla býtt við, líka til það síðsta.

Eg og tú abbi, vóru nokk-
 so lík haldi eg. Bæði nokkso
 treisk, tú meir enn eg allíka-
 væl og hetta gjörði onkun-
 tíð, at vit komu eitt sindur
 upp at skeldast, tí bæði vildu
 hava rætt. Men vit vóru eisini
 lík uppá tann mátan, at tað
 var skjótt yvirstaðið, eingin
 fekk rætt, men bæði hildu
 vit høvdu vunnið. Teg kundi
 man altíð fáa eitt gott kjak
 við, tað er so heilt sikkurt,
 man skuldi bara ikki vænta
 at man fekk rætt.

Eg havi altíð, líka frá eg

var föðð, verið nógv hjá tær og ommu og eg elskaði tað, altíð trygt og gott. Eg og beiggi eru so jøvn í aldri, at hann næstan er sum mín stóribeiggi. Altíð slapp eg at vera við í øllum rokanum hjá tykkum og tað goymi eg væl í mínum hjarta. Tú fortaldi altíð søgur um ymiskt og eitt minnst eg, at tú plagdi at arga meg so illa við. Tað var at tað vóru nakrir “krevitokkar” úti á Bakka, eg var so bangin fyri hesum “krevitokkunum” fyrstillaði mær, at tað vóru nakrir yvirvaksnir krabbar, sum komu upp á land úti á Bakka og tú flenti bara. Okkara festligi fitti abbi.

Tá eg bleiv tannáringur kom eg vestur til tykkum, hvørt einasta vikuskifti..... at tit orkaðu!! Eg vænti at omma ofta hefur verið noydd at skava útyvir genturoksið av mær og Guðrun, á denn sminka, klæðir, sangur, dans-

ur og látur av okkum hevur verið, men vit vóru altíð væl-komnar og eg minnst einki til, at tit nakrantíð hava talað at, dugi væl at fyristilla mær, at tað kann hava verið puff og suff av tær abbi.

Eg gjörði teg til langabba, kanska nokkso tíðliga, haldi tú var 64 ár. Eg minnst, at eg var bangin at skulla siga tær tað, so mamma mátti gera tað. Tú segði bara, at øll kunnu altso ikki bíða í ævir at fáa sær børn. Tú og omma hava altíð verið so góð við okkum ommu- og abbabørn og so eisini langommu- og abbabørnini tá tey komu. Øll elska at koma á gátt hjá tykkum. Nú kláraði tú ikki at uppliva tað at skulla blíva oldurabbi, men tú visti, at tú skuldi vera tað og var so glaður um tað og tú gav teimum ungu nøkur góð klók orð á vegnum frá sjúkrahospitali.

Vit hava í nógv ár vitað, at tú hevur verið sjúkur, men tað merkti man ikki á tær, rokaðist sum altíð. Men knappliga versnaði tú og sjúkan fekk takið á tær. Tú var tann sami abbi líka til tað síðsta, sjálvst um tú ikki orkaði tað stóra, vit kundu sita og prátta og bara vera um teg. Sinnalagið og títt glaða lyndi fór ongan veg. Eg eri so glað fyri, at eg kundi vera hjá tær, tær síðstu næturnar og tímarnar abbi. Tað var so friðsælt og eg fari at goyma tað altíð í mínum hjarta.

Saknurin er stórir hjá okkum øllum, tú manglar tá man kemur norð til tín og ommu. Tú segði altíð við okkum, at vit ikki skuldu

syrgja og gráta um teg, men tú manglar og onkuntið má sorgin sleppa framat. Tú hefur givið okkum nógv minnir og stuttligar løtur, so láturin ljóðar eisini.

Tú hefur eitt serligt pláss
í mínum hjarta, mín elskaði
abbi.

Hvíl í friði.

Abbadóttir tín Miriam

Fødding

31 júlí 2014 fingur Krista og Allan Sólsker ein son, hann vigaði 4510 gr og var 55 cm langur.

Forvitnislígi
teigurin
»Nøvn« á

fyrst og fremst
www.in.fo